

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 105/07

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. Š., P., zastúpeného advokátkou JUDr. E. Ľ., Advokátska kancelária, B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 21/2006 a jeho uznesením z 13. decembra 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. Š. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 23. februára 2007, doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 28. februára 2007, označeným ako „*ústavná sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy SR (...) pre porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy*“ Ing. V. Š. (ďalej len „sťažovateľ“) namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Tdo 21/2006.

Zo sťažnosti vyplýva, že: „1. Okresný súd v Topoľčanoch rozsudkom z 28. 4. 2006, č. k. 1 T 123/05-378 uznal sťažovateľa vinným z tr. činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 TZ a tr. činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písm. d) TZ na tom skutkovom základe, že dňa 31. 10. 2000 asi o 11.20 hod. ako vodič motorového vozidla po tom, čo požil alkoholické nápoje, sa nedostatočne venoval jazde, v dôsledku čoho zrazil cyklistku O., ktorá na následky zranenia zomrela. Za uvedený skutok bol sťažovateľ odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní jedného roka nepodmienečne v 1. NVS.

2. Krajský súd v Nitre na odvolanie sťažovateľa uznesením zo 6. 7. 2006 sp. zn. 3 To 43/2006, zamietol ako neopodstatnené.

3. Najvyšší súd SR uznesením z 13. 12. 2006, sp. zn. 1 Tdo 21/2006, dovolanie sťažovateľa odmietol s odôvodnením, že použil neprípustný dovolací dôvod - nedostatočne zistený skutkový stav - pre ktorý nemohol vôbec preskúmať napadnuté uznesenie odvolacieho súdu.

Toto uznesenie bolo doručené sťažovateľovi dňa 20. 2. 2007 a je v inštančnom postupe všeobecných súdov konečné.“

Podľa názoru sťažovateľa napadnutým uznesením dovolacieho súdu boli porušené ním označené práva zakotvené v čl. 6 ods. 1 dohovoru a základné práva v čl. 46 ods. 1 ústavy. Porušenie citovaných práv vidí sťažovateľ v nasledujúcich skutočnostiach: „1. Skutkový stav, ktorý zistil súd prvého stupňa - a ktorého sa už nedotkli vyššie súdy - nie je podľa sťažovateľa trestným činom v zmysle ust. § 224 ods. 1, 2 TZ, lebo nevykazuje znaky konania ako zložky objektívnej i subjektívnej stránky trestného činu a rozsudok okresného súdu konštruuje jeho trestnú zodpovednosť len za následok, a nie tiež ako zodpovednosť za konanie a príčinnú súvislosť medzi konaním a následkom; podobné je to aj u trestného činu podľa § 201 písm. d) TZ.

a) Súdny znalec v konaní potvrdil, že rýchlosť vozidla sťažovateľa pred nehodou bola primeraná takže niet príčinnej súvislosti medzi ňou a dopravnou nehodou.

b) Súdny nález nešpektovali tzv. princíp obmedzenej dôvery vodiča motorového vozidla vo vzťahu k iným účastníkom cestnej premávky, pri ktorom mali súdy konštatovať, že jedinou príčinou nehody bolo - protiprávne konanie poškodenej, ktorá jazdila na bicykli v protismere a do jazdnej dráhy sťažovateľa vyšla spoza odstaveného motorového vozidla, čo nemohol sťažovateľ ani len predvídať.

c) Jeden odber krvi na zistenie hladiny alkoholu u sťažovateľa nevyvrátil obranu sťažovateľa, potvrdenú výsluchom svedka, že požil alkohol len po nehode a pod.

2. Do rámca hmotnoprávneho dôvodu dovolania sme zahrnuli aj otázku právneho posúdenia skutku, pretože toto posúdenie bolo ovplyvnené limitmi, ktoré boli dôsledkami aplikácie procesných zásad, t. j. zásad zakotvených v trestnom poriadku, ale dovolací súd ich bez odôvodnenia odmietol, čím v podstate vyslovil *denegatio iustitiae*.

Právne posúdenie skutku preto nemohlo obstať z dôvodov uvedených pod bodom 1.

3. Uloženie trestu mimo zákonnú trestnú sadzbu ako dovolací dôvod v zmysle ust. § 371 ods. 1 písm. h) TP, nejde len v prípade, kedy trest bol uložený vo výmere mimo hranicu príslušnej sadzby, uvedenej v osobitnej časti trestného zákona - ako to ustalaňuje dovolací súd - ale aj vtedy, ak bol uložený mimo medzí, v ktorých sa súd mohol pohybovať pri stanovení výmery trestu, v dôsledku aplikácie príslušných ustanovení trestného zákona.

V tomto smere všeobecný súd vôbec nepostupoval, keď pri výmere trestu nezohľadnil - výlučnú vinu poškodenej na dopravnej nehode,
- výlučné nahradenie škody sťažovateľom pozostalým poškodenej, ktorá protiprávnym konaním, škodu spôsobila nielen sebe, ale aj sťažovateľovi,
- dobu siedmich rokov, ktorá uplynula od spáchania skutku ap.

Hoci táto námietka je len námietkou in eventum, dovolací súd ju odmietol meritórne skúmať, čím opäť vyslovil *denegatio iustitiae*.“

Sťažovateľ požaduje „(...) odložiť vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu v Topolčanoch z 22. 3. 2006 č. k. 1 T 125/05-378“ a potom vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil, že: „1. Postupom a uznesením najvyššieho súdu SR z 13. 12. 2006, sp. zn. 1 Tdo 21/2006 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

2. Uznesenie NS SR sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. *Sťažovateľovi sa priznáva nemajetková ujma v sume 100.000 Sk (...).*

4. *(...) uhradiť sťažovateľovi trovy konania (...)*“.

Podľa tvrdenia sťažovateľa „(...) *označeným postupom a uznesením najvyššieho súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, najmä porušením*
- práva na meritórne zákonné prejednanie a rozhodnutie a
- jeho riadne odôvodnenie,
čo nesporne patrí k zárukám spravodlivého trestného procesu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 201/03, II. ÚS 144/05, IV. ÚS 100/04, IV. ÚS 42/06).

Podľa názoru ústavného súdu treba sťažnosť podanú sťažovateľom považovať za zjavne neopodstatnenú v celom rozsahu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o (...) akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený (...).

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že jeho ingerencia do výkonu právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti ich rozhodnutí a postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali, s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (mutatis mutandis I. ÚS 74/02, I. ÚS 236/03, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05).

Ústavný súd v rámci svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že posúdenie akejkoľvek skutkovej a právnej otázky všeobecným súdom by sa

mohlo stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

V relevantnej časti svojho rozhodnutia najvyšší súd uviedol, že obvinený v dovolaní namietal: „(...) *pochybenia v skutkových zisteniach ustálených vo veci skôr činnými súdmi a v nimi vykonanom hodnotení dôkazov. Pritom sa obvinený domáha tak podstatnej zmeny skutkových záverov, ktoré by viedli ku konštatovaniu, že stihany skutok - dopravnú nehodu, nezavinil obvinený napriek tomu, že súdy oboch stupňov dospeli k opačnému záveru.*

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i) Tr. por., je že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. (...)

Preto pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného Ing. V. Š. to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006, ako aj trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písm. d) Tr. zák., účinného do 1. januára 2006, (spáchané v jednočinnom súbehu), zo spáchania ktorých trestných činov bol obvinený uznaný vinným.

Na základe vyššie uvedeného možno teda zhrnúť, že dovolaním nie je možné primárne napádať skutkové okolnosti prípadu a na základe toho vyvodzovať nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku. Zákon v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. pripúšťa možnosť podania dovolania len v prípade, kedy na základe správne a úplne zisteného skutkového stavu veci bolo použité nesprávne právne posúdenie skutku, alebo z dôvodu, že rozhodnutie bolo založené na nesprávnom použití iného hmotno-právneho ustanovenia.

Obvinený vo svojom dovolaní menovite uviedol len dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Pretože však každé podanie sa posudzuje podľa

jeho obsahu (§ 62 ods. 1 Tr. por.), možno usudzovať, že uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., pretože v ňom uviedol, že napadnutým rozhodnutím mu bol uložený neprimerane vysoký trest.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 2 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006, je ustanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody v rozpätí od šiestich mesiacov do piatich rokov, pričom ako je to zrejmé z výroku o treste rozsudku Okresného súdu v Topolčanoch zo dňa 22. marca 2006, sp. zn. 1 T/125/05, obvinenému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere dvanásť mesiacov, teda v rámci uvedenej zákonnej trestnej sadzby. Pre trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písm. d) Tr. zák., účinného do 1. januára 2006, je možné uložiť trest odňatia slobody až na jeden rok. Pretože súd odsudzoval obvineného za dva trestné činy, uložil mu podľa § 35 ods. 1 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006, trest úhrnný a to podľa zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, t. j. podľa § 224 ods. 2 Tr. zák.

Je teda zrejmé, že napadnutým rozsudkom bol obvinenému uložený zákonný druh trestu a aj v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby, takže Najvyšší súd Slovenskej republiky námietky obvineného ani v tomto smere neuznal opodstatnenými. V prípade väd vzniknutých pri ukladaní určitého druhu trestu a jeho výmery je možné použiť len dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. ktorý je naplnený vtedy, keď bol obvinenému uložený taký druh trestu, ktorý zákon nepripúšťa, alebo mu bol uložený trest vo výmere mimo trestnú sadzbu ustanovenú v trestnom zákone na trestný čin, ktorým bol uznaný vinným. Tento dôvod dovolania je špeciálnym pre vady spočívajúce v druhu trestu a výmere trestu.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného, nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. d) Tr. por. dovolanie obvineného Ing. V. Š. na neverejnom zasadnutí odmietol. “

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru vyvodzuje sťažovateľ z toho, že najvyšší (dovolací) súd ponechal nepovšimnutým pochybenie (predovšetkým okresného a krajského) súdu, ktorý nesprávne právne vyhodnotil v konaní zistený skutkový stav, nesprávne interpretoval ustanovenie § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku a porušil jeho právo na meritórne zákonné prerokovanie a rozhodnutie a jeho riadne odôvodnenie.

V zhode s názorom najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že dovolanie (§ 368 a nasl. Trestného poriadku) je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave procesných a hmotnoprávných väd predpokladaných zákonom, pričom v zásade platí, že tento opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie je preto len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať; na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len potrebné vyšetrovanie v obmedzenom rozsahu (§ 379 ods. 2 Trestného poriadku).

V danom prípade je relevantnou aj judikatúra ústavného súdu, v zmysle ktorej je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť, či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že uvedené obdobie platí aj pokiaľ ide o skúmanie prípustnosti návrhu na začatie dovolacieho konania, jeho opodstatnenosti a pod.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Otázka posúdenia existencie zákonných dôvodov dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa nezistenia zákonných dôvodov dovolania v danej veci, pričom najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu s odôvodnením, že neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok ESLP z 28. októbra 1998).

Podľa názoru ústavného súdu závery vyslovené najvyšším súdom v danej veci nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba dovolanie sťažovateľa odmietnuť, a vysporiadal sa s ďalšími namietanými skutočnosťami, a preto ich ústavný súd považuje i z hľadiska ústavných aspektov za dostačujúce a ústavne relevantné. Nemožno sa stotožniť

ani s tvrdením sťažovateľa, podľa ktorého sú závery dovolacieho rozhodnutia „*porušením práva na meritórne zákonné prejednanie a rozhodnutie a jeho riadne odôvodnenie*“. Právne závery najvyššieho súdu v sťažnosťou napadnutom jeho uznesení nemožno považovať za vybočujúce z rámca platnej zákonnej úpravy.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, mohol by v zmysle citovanej judikatúry nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 303/06), čo však, ako už bolo uvedené, v okolnostiach daného prípadu ústavný súd nezistil a sťažovateľ neuviedol žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu má také nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľa. Ústavný súd preto nemal dôvod do výkladu najvyššieho súdu, ktorý inak konal plne v medziach svojich ústavných právomocí, zasahovať.

Na základe uvedeného, ako aj so zreteľom na argumentáciu sťažovateľa v sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nemožno prijať záver o vecnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a označeným porušením práv sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, že sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.